

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou ve věci

žalobce: **T. Z.**
bytem
zastoupen advokátem JUDr. Alešem Popelkou
se sídlem tř. Míru 92, 530 02 Pardubice

proti
žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**
se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2017, č. j. KUJI 33640/2017, sp. zn.
OOSČ 299/2017 OOSC/125,

takto:

Žaloba se z a m í t á.

Žádnému z účastníků se n e p ř i z n á v á náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Ve včas podané žalobě žalobce napadá rozhodnutí Krajského úřadu úřad kraje Vysočina, oddělení ostatních správních činností, ze dne 4. 5. 2017, č. j. KUJI 33640/2017, sp. zn. OOSČ 299/2017 OOSC/125 (dále jen „napadené rozhodnutí“),

jímž bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy, ze dne 22. 3. 2017, vypravené dne 23. 3. 2017, č. j. MMJ/OD/15317/2016/19 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť dne 13. 7. 2016 v 9:13 hod. jako řidič osobního motorového vozidla zn., na silnici č. 348, ve směru jízdy na obec Ždírec u křižovatky s ulicí Malá Cihelna a Tyršova v obci Polná, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci, přičemž mu byla Policií ČR naměřena rychlost 114 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení $\pm 3 \%$ mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 110 km/hod., čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o 40 km/hod. a více (o 60 km/hod.). Svým jednáním tak porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za přestupek mu jako sankce byla podle § 125c odst. 5 písm. d) a odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu v souladu s ust. § 11 odst. 1 písm. b) a c) (dnes již zrušeného) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v rozhodném znění (dále jen „zákon o přestupcích“), uložena pokuta ve výši 8 000 Kč a zákaz činnosti řízení všech motorových vozidel po dobu 8 měsíců ode dne nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí. Dále byla žalobci stanovena povinnost nahradit náklady řízení v částce 1 000 Kč na základě § 79 odst. 1 zákona o přestupcích v návaznosti na ust. § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.
3. Žalobce předmětnou žalobou namítá, že Policií ČR nebyla žalobci změřena rychlost jeho vozidla dle návodu k obsluze měřícího zařízení Ramer 10, neboť měřící zařízení nebylo ustanoveno tak, aby byl dodržen předepsaný úhel odklonu radarové hlavy a osy pohybu měřeného vozidla. Dle žalobce tyto pochybnosti nebyly výsledkem zasahujících policistů jako svědků vyvráceny a navrhuje provést důkaz návodem k obsluze.
4. Dle žalobce výsledkem svědka D. B. bylo potvrzeno, že podle návodu k obsluze postupováno nebylo. Tento uvedl, že *„tím, že je hlavice nastavena v jedné z poloh vpravo, nebo vlevo, je tím nastaven úhel měření dle návodu k obsluze.“* S tímto žalobce nesouhlasí, neboť dle návodu k obsluze na zachování tohoto úhlu má také vliv správné ustavení měřícího vozidla, kdy k tomu slouží speciální pomůcky – zaměřovací přípravek, výtyčka. Nadto tento svědek při dotazu na účel těchto pomůcek odpověděl, že slouží k zaměření úhlu nebo výteče měření, což také není pravda (slouží k přesnému ustavení měřícího vozidla do požadované polohy, tedy rovnoběžně s komunikací.) K zaměření úhlu těmito pomůckami nedochází, neboť lze radarovou hlavu polohovat pouze do tří poloh, což svědek sám uvedl ve své výpovědi. Jeho výpověď je tedy vnitřně rozporná, z čehož lze vyvodit, že svědek neví, jakým postupem má vozidlo před každým měřením ustavit a že takto tedy nemohl učinit ani v projednávaném případě. Stejně tak výslech svědka Z. K. nebyl s to odstranit vznesené pochybnosti. Tento svědek vypovídal pouze obecně, že všechny úkony provádějí v souladu s návodem k obsluze, jednotlivé úkony však nedokázal ani stručně vlastními slovy popsat. Žalobce je přesvědčen, že by policista

měl být schopen vlastními slovy popsat jednotlivé úkony ustavení vozidla, které před započítáním měření provádí (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, č. j. 9 As 102/2016-50).

5. Žalobce dále uvádí, že dle návodu k obsluze je nutné při ustavení měřícího vozidla postupovat tak, že zaměřovací přípravek je vložen na místo radarové hlavy, kdy poté musí přesně směřovat na výtyčku, která je cca 10 m před měřícím vozidlem. Žalobce trvá na tom, že při tomto postupu je nutná součinnost minimálně dvou lidí, kdy jeden drží výtyčku před vozidlem a druhý z místa řidiče navede měřící vozidlo do požadované polohy. Dle výpovědi svědka B. je prokázáno, že mu nikdo neasistoval při nastavení radaru, neboť na takovou otázku odpověděl, že nikoliv. Ani jeden ze svědků nikde během výpovědi nevypověděl, že by se na jakémkoliv úkonu podíleli oba.
6. Dále žalobce rozporuje výrok tohoto svědka, že pokud by měřící zařízení bylo nastaveno špatně, tak na displeji by se zobrazil křížek a měření by neproběhlo. Žalobce odkazuje na ověřovací list, který podmiňuje svoji platnost dodržováním návodu k obsluze, a tedy z toho dovozuje, že i přes špatné nastavení může měření proběhnout. K prokázání tohoto tvrzení žalobce navrhuje provedení vyšetřovacího pokusu. Také svědkův výrok, že měřící vozidlo stálo rovnoběžně s okrajem komunikace, není ve věci validní, neboť žalobce má za to, že pokud nebyly k ustavení vozidla použity určené přípravky, které jsou nedílným příslušenstvím rychloměru a kterými má být tento ustaven dle návodu k obsluze, došlo k ustavení „od oka“, a tedy tento výrok je založen pouze na subjektivním pohledu svědka.
7. Dále žalobce shledal pochybení správního orgánu prvního stupně při hodnocení materiální stránky přestupku. Rozporně působí úvahy správního orgánu prvního stupně ohledně okolností snižujících nebezpečnost jednání, kdy nejprve uvádí, že žádné takové okolnosti neshledal, ale následně dodává, že ve prospěch žalobce hodnotil fakt, že přímo neohrozil žádného dalšího účastníka silničního provozu. V neprospěch žalobce přihlédl k tomu, že ke spáchání přestupku došlo v čase letních prázdnin, kdy se předpokládá větší pohyb dětí na komunikacích. Žalobce k tomu uvádí, že toto je jen pouhá spekulace, která není ničím podložena a nemá oporu ve spise.
8. Správní orgán prvního stupně dle žalobce postupoval také nezákonně, když porušil právní zásadu zákazu dvojího přičítání tím, že v neprospěch žalobce také přihlédl k tomu, že mu byla naměřena rychlost, která výrazně překročila nejvyšší dovolenou rychlost. Tato úvaha je naprosto lichá, neboť obligatorním znakem skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 silničního zákona je právě překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 40 km/hod a více. Samo o sobě již překročení o 40 km/hod v obci lze hodnotit jako výrazné překročení, ale nelze jej hodnotit jako přítěžující okolnost, neboť právě takto výrazné překročení musí být splněno, aby došlo k naplnění skutkové podstaty výše zmíněné.
9. K závěru žaloby uvádí, že správní orgán prvního stupně postupoval v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2011, č. j. 8 As 82/2010, když v neprospěch žalobce přihlédl k tomu, že se opakovaně dopouštěl přestupků v dopravě a má v evidenční kartě již 7 bodů, přičemž hodnotil i přestupky spáchané v roce 2013 a dříve.

10. Žalovaný se ve svém **vyjádření k žalobě** odvolává na napadené rozhodnutí a odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, kde je detailně popsáno, na základě jakých podkladů bylo ve věci rozhodováno. Žalovaný poukazuje na to, že prvotní rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo z důvodu nutného doplnění důkazního materiálu zrušeno a vráceno správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání, kdy tímto byly odstraněny pochybnosti o průběhu a správnosti provedeného měření rychlosti. Dále žalovaný uvádí, že správní orgán prvního stupně posoudil jak polehčující tak i přitěžující okolnosti. V neprospěch žalobce přihlédl k tomu, že se tento opakovaně dopouští přestupků v silničním provozu, kdy nehodnotí spáchané přestupky z karty řidiče. Dále správní orgán prvního stupně přihlédl ke skutečnosti, že ke spáchání přestupku došlo v zastavěné části obce, v čase letních prázdnin, za existence předpokladu zvýšeného pohybu dětí na komunikaci v obci a dále k tomu, že se nejednalo o bagatelní překročení rychlosti. Jedinou polehčující okolností je, že nedošlo k bezprostřednímu ohrožení jiného účastníka silničního provozu. Pokuta a zákaz činnosti uložené při polovině stanoveného rozpětí je tak dle žalovaného zcela adekvátní sankce, neboť v daném případě převažují okolnosti přitěžující.
11. Ze **správního spisu** zjistil krajský soud následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci.
12. Ve správním spisu se mj. nachází oznámením přestupku sepsané na místě kontroly dne 13. 7. 2016, záznam o přestupku s fotografií č. 7914 s naměřenou rychlostí 114 km/h a fotografií v radarovém svazku, úřední záznam ze dne 14. 7. 2016, dále je zde založen ověřovací list č. 29/16 ze dne 26. 2. 2016, vydaný Autorizovaným metrologickým střediskem RAMET a.s., Letecká 1110, 686 04 Kunovice, z něhož vyplývá, že silniční radarový rychloměr byl ověřen jako stanovené měřidlo a lze jej používat pro měření rychlosti silničních vozidel s platnou kalibrací od 26. 2. 2016 do 25. 2. 2017, a evidenční karta řidiče (žalobce) celkem s 10 záznamy o přestupcích spáchaných od roku 2008.
13. Správní orgán prvního stupně dne 22. 9. 2016 zahájil správní řízení ve věci oznámeného přestupku a žalobce předvolal k ústnímu jednání na den 20. 10. 2016. K ústnímu jednání se dostavil s plnou mocí zmocněnec žalobce zastoupen v substituci. Správní orgán po provedení ústního jednání umožnil zmocněnci žalobce vyjádřit se písemně ve lhůtě do 31. 10. 2016. Ve stanovené lhůtě se tento vyjádřil a dne 2. 11. 2016 vydal správní orgán prvního stupně ve věci rozhodnutí č. j. MMJ/OD/15317/2016-7. Proti rozhodnutí si žalobce podal v zákonné lhůtě odvolání. Žalovaný rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil k novému projednání, s to rozhodnutím ze dne 6. 1. 2017, č. j. KUJI 2794/2017, s tím, že správnímu orgánu prvního stupně uložil vyslechnout jako svědky policisty se zaměřením na postup při měření, tj. zda bylo postupováno v souladu s návodem k obsluze měřicího zařízení.
14. Správní orgán prvního stupně následně nařídil ústní jednání na den 22. 3. 2017, ke kterému předvolal žalobce a jako svědky policisty pprap. D. B. a pprap. Z. K. Pprap. B. vypověděl, že dne 13. 7. 2016 dopoledne s kolegou prováděli měření rychlosti jízdy v obci Polná. Zastavili s vozidlem na okraji komunikace u ulice Malá Cihelna. Služební vozidlo stálo rovnoběžně se silnicí. Měřicí hlavice byla natočena v poloze vlevo směrem do silnice. Hlavice má pouze tři polohy vlevo, rovně a

vpravo. Tím, že je hlavice nastavena v jedné z poloh vpravo, nebo vlevo, je tím nastaven automaticky úhel měření dle návodu. Jedná se o automatizovaný systém. Dále dodal, že před samotným měřením provedli kontrolní měření, které bylo v pořádku. Měřicí zařízení bylo nastaveno na vzdálenost 60 metrů. K nastavování tohoto měřicího zařízení byl svědek řádně proškolen. Toto školení probíhá jednou ročně. K otázkám zmocněnce žalobce uvedl, že vozidlo policie se staví rovnoběžně s komunikací. Postup před samotným měřením je takový, že se postaví vozidlo rovnoběžně s komunikací, nastaví se hlavice do polohy a zapne se zařízení, kdy toto zařízení si samo automaticky nastaví clony a zaostření, jas a podobně, vše se staví automaticky samo. Poté se zkušebně změří asi tak tři vozidla ve směru jízdy a tři vozidla v protisměru jízdy. Ve zkušebním provozu měřicí zařízení měří veškeré rychlosti. Pokud je vše v pořádku, je nastavena rychlost, která se měří a začíná ostré měření. Svědkovi kolega neasistoval, pouze společně vyhodnotili zkušební fotografie. Zaměřovací přípravek a výtyčka dle svědka slouží k zaměření úhlu nebo výteče měření.

15. Dále byl jako svědek vyslechnut pprap. Z. K., který ve své výpovědi uvedl, že byl řidičem služebního vozidla a měřicí zařízení ten den nastavoval kolega B. V době, kdy kolega nastavoval měřicí zařízení, tak sledoval provoz na silnici a věnoval se bezpečnosti silničního provozu. K postupu kolegy sdělil, že jej nesledoval, ale všichni jsou řádně proškoleni k obsluze a vždy postupují v souladu s návodem. Kontroloval pouze s kolegou kontrolní fotografie, které byly v pořádku. Pokud by svědek nastavoval měřicí zařízení, postupoval by podle návodu k obsluze danou výrobcem. Co se přesně píše v návodu, z paměti neví, vozidlo ustavují podle návodu. Dále dodal, že pokud by bylo zařízení špatně nastaveno, tak by se na displeji objevil křížek a měření by neproběhlo, k tomuto slouží právě zkušební měření.
16. K výsledku svědků se vyjádřil zmocněnec, dle něhož tyto výsledky nebyly provedeny v souladu s právními předpisy, neboť svědkům nebyla dána možnost spontánní výpovědi, co k dané věci ví a od počátku byly kladeny sugestivní otázky. Žalobce popřel, že by se dopustil protiprávního jednání spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti jízdy v obci o 60 km/hod. Mohl jet mírně rychleji, než bylo v místě údajného přestupku dovoleno, avšak rozhodně ne tak rychle, jak mu je v obvinění kladeno za vinu. Žalobce má od chvíle, kdy ho policisté zastavili vážné pochybnosti o správnosti měření a proto zpětně provedl rozbor snímku z měřicího zařízení. Po jeho podrobném zkoumání dospěl k závěru, že evidentně nebyl dodržen návod k obsluze měřicího zařízení. Dle zmocněnce došlo k změření jiné rychlosti, než rychlosti měřeného vozidla. Dle návodu k obsluze je naprosto nutné, aby měřicí vozidlo bylo v naprosto rovnoběžné poloze s měřeným vozidlem. V návodu k obsluze je na straně 72 přesně uvedeno, že při měření je nutné zachovat úhel radarové hlavy 22 stupňů a úhel 19 stupňů pro digitální kameru, kdy tyto úhly jsou mezi osou radarové hlavy a digitální kamery k ose měřeného vozidla. Nerozporoval, že držáky mají pevně nastavenou aretaci, avšak radarová hlava a kamera budou pod požadovaným úhlem, pouze pokud dojde ke správnému ustavení měřicího vozidla. K tomu se vyjadřuje strana 71 a 72 návodu, podle kterých je nutné, aby k ustavení měřicího vozidla došlo pomocí výtyčky, která se má nacházet vně vozidla a to 10 metrů před vozidlem, přičemž je nutné, aby byla vyjmuta radarová hlava a místo ní byl umístěn zaměřovací přípravek, kdy průhled,

muška-hledí musí směřovat přesně na výtyčku. Případná korekce se provádí změnou polohy vozidla. Zjednodušeně je tedy nemožné ustanovit vozidlo, respektive měřicí zařízení správně pouze provedením kontrolního měření. Není možné, aby došlo k ustanovení měřicího vozidla zevnitř vozidla. K tomu připomněl, že výslech svědků prokázal, že policisté byli při ustavování vozidla uvnitř a nastavení měřicího zařízení provedl pouze jeden člen hlídky, kdy dle návodu k obsluze není možné takto měřicí zařízení nastavit. Tento fakt nepopírá, že i tak může dojít ke zdánlivě správnému kontrolnímu měření, kdy měřicí zařízení nehlásí žádnou chybu, avšak to neznamená, že by naměřená rychlost vozidla byla jeho skutečnou rychlostí. A to kvůli tomu, že měřicí zařízení operuje se vstupními hodnotami odklonu 19 a 22 stupňů, avšak fakticky tyto uhly odklonu nejsou dodrženy. V takovém případě jsou prováděná měření skrytě vadná, neboť měřicí zařízení není schopno samo vyhodnotit případnou odchylku úhlu. Toto potvrdil i výslech svědků, kdy ani jeden z nich neuvedl, že byla použita výtyčka, či zaměřovací přípravek při ustanovení vozidla. Nadto druhý svědek, který byl proškolen k obsluze měřicího zařízení, nedokázal ani vlastními slovy popsat, jak dle návodu má dojít ke správnému ustanovení vozidla. Dodržení návodu deklaroval pouze provedeným kontrolním měřením. Na základě známých údajů o poloze měřicího zařízení dle souřadnic GPS a osy fotografie měřicího zařízení je možné vypočítat úhel, který svírá kamera měřicího zařízení s osou pohybu měřeného vozidla. Takto bylo vypočteno, že v předmětném měření byl úhel kamery pouze 15,2 stupňů, namísto 19, jak požaduje návod k obsluze. K tomu dodal, že GPS souřadnice považuje za přesné, neboť i přes možnou odchylku cca 10 metrů je naprosto jasné, že měřicí vozidlo stálo v místě, které je těmito souřadnicemi určeno. Nadto i výslech svědka potvrdil, že i oni využívají souřadnice GPS, kdy je považují za přesné a nastavují podle nich měřicí zařízení. Navrhl správním orgánům provedení důkazu listinou a to stranou 65, 71 a 72 návodu k obsluze měřicího zařízení Ramer 10C (součást správního spisu).

17. Dle **prvostupňového rozhodnutí** byla rychlost vozidla ... spolehlivě zadokumentována silničním radarovým rychloměrem a podle provedeného dokazování byl silniční radarový rychloměr nastaven a užíván v souladu s návodem k obsluze. K námitce zmocněnce žalobce, že výslech svědků nebyl proveden v souladu s předpisy, správní orgán uvedl, že výslech svědků vedl dle pokynů žalovaného se zaměřením na nastavení a obsluhování měřicího zařízení v souladu s návodem k obsluze. Správní orgán ve výsleších svědků nezapsal žádnou skutečnost, kterou by svědci nevypověděli. K dalším námitkám a návrhům zmocněnce žalobce správní orgán uvedl, že nemá žádné důvodné pochybnosti o řádném nastavení měřicího zařízení. Dle svědka D. B. stálo služební vozidlo rovnoběžně se silnicí a měřicí hlavice byla natočena vlevo směrem do silnice. Taktéž proběhlo řádné ověřovací měření, které bylo dle obou svědků v pořádku. Dále konstatoval, že ani jeden ze svědků neuvedl, že by měřicí zařízení nastavoval pouze z vnitřku vozu. Těžko by například mohl policista nastavit měřicí hlavici, která je umístěna v přední masce vozidla z vnitřku vozu. Taktéž nikde ze spisového materiálu nevyplývá, že by bylo nastavení provedeno pouze na základě kontrolního měření. Kontrolní měření, jak vyplývá z výpovědi svědka D. B., bylo provedeno až po nastavení měřidla a správní orgán nemá pochyb o tom, že vozidlo bylo ustaveno rovnoběžně s komunikací, jak ukládá návod k obsluze. Pokud by došlo k

chybnému nastavení měřicího zařízení, nemohlo by být změřené vozidlo řádně zaznamenáno v radarovém svazku a k jeho změření by nedošlo, jak ve své výpovědi uvedl svědek Z. K. Dále se v prvostupňovém rozhodnutí podává, že výpočty zmocněnce vycházejí pouze z odhadů, v jaké poloze stálo vozidlo Policie ČR v době, kdy provádělo měření a vychází z mapového podkladu z internetu (seznam.cz). Na základě těchto podkladů nelze přesně zjistit polohu měřicího vozidla a propočítávat úhly řádově v několika stupních. Z podkladů, které zaslal zmocněnec v písemném vyjádření po prvním ústním jednání (mapka místa měření) nelze určit, zda měřicí vozidlo stálo rovnoběžně s komunikací, nebo, jak uvedl zmocněnec, bylo od komunikace odchýleno z rovnoběžného směru o 3-4 stupně. Skutečnost, že měřicí vozidlo stálo rovnoběžně s komunikací, potvrzují jednak oba svědci a tomuto odpovídá i výsledný snímek z měřicího zařízení, který nevykazuje žádné vady ani odchylky, který by mohly vést ke konstatování, že nebylo postupováno v souladu s návodem k použití. Nastavení a měření rychlosti prováděl proškolený policista z oddělení silničního dohledu, který je k této činnosti oprávněn ze zákona a pokud by nebyl řádně proškolen, nemohl by vykonávat činnost v rámci oddělení silničního dohledu. K materiálnímu znaku přestupku správní orgán uvedl, že chráněným zájmem je v daném případě bezpečnost silničního provozu na pozemních komunikacích. Rychlá jízda je v provozu na pozemních komunikacích jednou z nejčastějších příčin vzniku nebezpečných situací, které mohou vést ke vzniku dopravních nehod. V případě žalobce se nejednalo o překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o několik málo km/hod, ale o 60 km/h, kdy se jedná o překročení rychlosti o více jak 100 procent. Okolnosti, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, nebyly ze strany správního orgánu shledány. Při rozhodování o výši sankce za přestupek správní orgán vycházel z toho, že došlo k závažnému porušení právního předpisu o silničním provozu, vzal do úvahy charakter a okolnosti spáchání přestupku. Ve prospěch žalobce správní orgán přihlédl k tomu, že ze spisového materiálu nevyplývá, že by svým jednáním žalobce bezprostředně ohrozil jiného účastníka silničního provozu. V neprospěch přihlédl k tomu, že ke spáchání přestupku došlo v zastavěné části území obce, v čase letních prázdnin, kdy je třeba předpokládat větší pohyb dětí na komunikacích v obci. Taktéž správní orgán přihlédl v neprospěch obviněného k tomu, že se dle výpisu z evidenční karty řidiče opakovaně dopouští přestupků v silničním provozu a v době spáchání přestupku měl v bodovém hodnocení řidičů již 7 bodů. Taktéž přihlédl k výši naměřené rychlosti vozidla, kdy se jednalo o velice výrazné překročení rychlostního limitu.

18. Proti prvostupňovému rozhodnutí si žalobce podal dne 7. 4. 2017 blanketní odvolání, které na výzvu správního orgánu nebylo doplněno. Žalovaný dle odůvodnění žalobou **napadeného rozhodnutí** přezkoumal jak soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, tak i soulad řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy a neshledal, že by prvostupňové rozhodnutí nebo řízení, které jeho vydání předcházelo, bylo v rozporu s právními předpisy, které jsou v řízení o přestupku aplikovány. Dodal, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě řádného dokazování, které provedl správní orgán prvního stupně při nařízeném ústním jednání dne 22. 3. 2017. Žalovaný konstatoval, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu s ust. § 90 odst. 1 písm. b) věta za středníkem, kdy dle

vysloveného právního názoru odvolacího orgánu, doplnil do spisu svědecké výpovědi zasahujících policistů, čímž vytvořil ucelený řetězec důkazů s jasným prokázáním viny žalobce ze spáchání předmětného přestupku.

19. Posouzení věci krajským soudem

20. Žaloba není důvodná.

21. Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
22. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
23. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.) a po zhodnocení uvedených skutečností dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
24. Soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že ze svědecké výpovědi zakročujících policistů vyplývá, že měřicí zařízení bylo ustaveno v rozporu s návodem k obsluze. Z výše shrnutého průběhu správního řízení je zřejmé, že byl opatřen dostatek důkazů (oznámení o přestupku, úřední záznam, záznam přestupku z radaru, ověřovací list radaru, výslech policistů) prokazujících bez pochybností skutkový stav věci. Svědecké výpovědi, jejichž věrohodnost nebyla zpochybněna, korespondují navzájem a také s ostatními podklady ve správním spise.
25. Pokud jde o tvrzení svědka pprap. B., který uvedl, že *„tím, že je nastavena v jedné z poloh vpravo, nebo vlevo, je tím nastaven úhel měření dle návodu,“* soud zde nespatřuje žádné rozpory. V samotném návodu k obsluze se na str. 72 podává, že *„úhel radarové hlavy a digitální kamery se nastaví pouze jejich otočením do správného směru v aretovaných držácích. Držáky mají pevně stanovenou aretaci na 22° pro radarovou hlavu a 19° pro digitální kameru“*. Žalobce má pravdu v tom, že je taktéž důležité správné ustavení měřicího vozidla, ale to nijak nezpochybňuje pravdivost tvrzení tohoto svědka. Taktéž dle soudu nelze výpověď svědka zpochybnit, pokud neuvedl přesně, k čemu slouží zaměřovací přípravek a výtyčka. Důležité je, že svědek na dotaz zmocněnce odpověděl, že se měřicí vozidlo postaví rovnoběžně s komunikací, z čehož je možno usuzovat, že tento ví, jak měřicí vozidlo ustavit. Pokud jde o výpověď svědka pprap. K., nelze ji hodnotit jako nedostatečnou, neboť svědek měřicí zařízení neustavoval a tudíž na dotazy zmocněnce odpovídal pouze obecně.
26. Dále soud poukazuje na to, že měření Policií ČR bylo provedeno na základě zákonného zmocnění, které vyplývá zejména z ust. § 79a odst. 1 zákona o silničním provozu. Samotné oprávnění Policie ČR k měření rychlosti vozidla sice ještě nezaručuje, že toto měření bylo provedeno způsobem, který zákon předpokládá, v

posuzované věci však z ničeho nevyplývá, že by při měření rychlosti došlo k jakékoliv nezákonnosti ze strany osoby provádějící měření. Konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu zastává názor, že ani případná absence osvědčení o proškolení policistů bez dalšího neznamená, že by měření proběhlo nezákonně. „*Správní soud ve správním soudnictví přezkoumává zákonnost žalobou napadaného rozhodnutí a nikoliv, zda policisté splňují předpoklady pro výkon jednotlivých funkcí*“, (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54, nebo ze dne 24. 10. 2013, č. j. 5 As 110/2012-26). Správní soudy ani správní orgány projednávající přestupky zde nejsou od toho, aby zkoušely příslušníky Policie ČR, jestli osvědčení o jejich schopnosti používat silniční radar je v souladu se skutečností, ale musí z této skutečnosti vycházet, ledaže by vyvstaly konkrétní pochybnosti o způsobilosti policistů radar obsluhovat. Schopnosti či oprávnění policistů odborně obsluhovat měřící zařízení jsou dány skutečně již tím, že policisté jsou zařazení do výkonu služby dopravní policie.

27. Ve věci je taktéž nepochybné, že Autorizované metrologické středisko RAMET a. s., Letecká 1110, 686 04 Kunovice, ověřilo stanovené měřidlo (použitý rychloměr) a na základě svých zjištění vydalo dne 26. 2. 2016 ověřovací list č. 29/16 s platností jeden rok, tj. do 25. 2. 2017. Pokud tedy Policie ČR doložila tento ověřovací list, dle jehož závěru „*rychloměr byl jako stanovené měřidlo ověřen a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze*“, je zřejmé, že rychloměr byl technicky způsobilý k měření rychlosti vozidla žalobce. Důkaz o rychlosti motorového vozidla tak byl pořízen rychloměrem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl ověřen v souladu se zákonem o metrologii. V souladu se zákonným požadavkem věty první ust. § 11 zákona č. 505/1990, o metrologii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o metrologii“), odst. 1 zákona o metrologii (podle které „*stanovených měřidel může být používáno pro daný účel jen po dobu platnosti provedeného ověření*“), tak byl rychloměr použit po dobu platnosti provedeného ověření, neboť ke měření rychlosti vozidla žalobce došlo dne 13. 7. 2016.
28. V posuzované věci je také třeba přihlídnout ke skutkovým okolnostem, kdy již zmíněný ověřovací list potvrzuje technickou způsobilost použitého rychloměru k měření rychlosti vozidel. Dále je znovu nezbytné zdůraznit, že ze správního spisu nevyplývá žádná okolnost nasvědčující tomu, že by při měření rychlosti vozidla žalobce mohlo dojít k chybě. Krajský soud k měření rychlosti odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27, vyslovil závěr opřený o vyjádření společnosti ATSTELCOM PRAHA, a.s., že pokud by došlo k chybě při měření rychlosti, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo a na displeji přístroje by se objevila zpráva o chybě v měření. Podobný závěr je uveden i v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 83/2013-60 ze dne 4. 12. 2013, v němž je kladně hodnoceno odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu v tom, že „*funkce přístroje je naprosto automatická, přičemž při jakémkoliv chybném měření nebo při ztrátě napětí dojde automaticky k vypnutí přístroje*.“ Z uvedených soudních rozhodnutí plyne závěr, že pokud by vůbec mohly být vytýkané vady řízení takové, že vedly k nesprávnému měření, pak by k samotnému měření nemohlo dojít; naopak bylo-li měření realizováno, jeho metoda

provedení musela být v souladu s manuálem k obsluze, správnost měření lze tedy považovat za jednoznačně prokázanou.

29. Dále k tomu soud dodává, že ze záznamu z radaru je zřejmé, že vozidlo bylo ustaveno souběžně s komunikací. Vozidlo na snímku ze záznamu z radaru se nachází v normální poloze a je vidět celé. Soud proto nemá žádné pochybnosti o tom, že měření probíhalo zcela v souladu s návodem k obsluze.
30. Dále soud uvádí, že se neztotožňuje s argumentací žalobce, že měřící vozidlo policistů nebylo před měřením řádně ustaveno. Z pasáže k návodu k obsluze radaru, která je součástí správního spisu a na kterou odkazoval v žalobě, dle náhledu soudu nevyplývá, že by k ustavení vozidla bylo zapotřebí minimálně dvou osob. Oba svědci shodně uvedli, že vozidlo bylo ustanoveno v souladu s návodem k obsluze měřícího zařízení. Dále soud uvádí, že z jejich výpovědí jednoznačně vyplývá, že jsou k měření rychlosti řádně proškoleni.
31. Na závěr soud doplňuje, že zákon o přestupcích blíže neupravuje postup při zjišťování skutkového stavu a nestanoví požadavky na míru jeho objasnění. Proto je nutno na základě § 51 zákona o přestupcích, který uvádí, že na řízení o přestupcích se subsidiárně použijí předpisy o správním řízení, vyjít při posuzování těchto otázek ze správního řádu, v jehož § 3 je uvedeno, že správní orgán má postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, tedy s požadavky na zákonnost jeho postupu. Ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu pak správnímu orgánu ukládá povinnost i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu v řízení z moci úřední správní orgán ukládá nějakou povinnost. Správní orgán přitom podklady pro rozhodnutí, zejména důkazy, hodnotí podle své úvahy, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 50 odst. 4 správního řádu). Samotný postup správního orgánu při provádění dokazování pak upravuje § 51 a násl. správního řádu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 As 44/2009-101). Dle krajského soudu byl skutkový stav zjištěn řádně a spolehlivě na základě podkladů ve správním spise (oznámení přestupku, záznam z měření a předně svědecké výpovědi). Rychlost naměřená žalobci byla spolehlivě zjištěna ověřeným silničním rychloměrem. Žalobce žádným způsobem neprokázal, že by snad fungování tohoto rychloměru nemělo být v pořádku, nebo že policisté provádějící měření rychlosti u žalobce nepostupovali v souladu s návodem, nebo jakýmkoliv jiným způsobem prováděli toto měření nesprávně. Je třeba doplnit, že žalobce bezprostředně po zastavení vozidla zasahujícími policisty netvrdil, že by naměřenou rychlostí nejel, popř. že by policisté postupovali v rozporu s návodem k obsluze (viz oznámení přestupku sepsané na místě).
32. Za tohoto stavu věci nebyla tvrzení žalobce způsobila vyvolat důvodné pochybnosti o průběhu skutkového děje a o správnosti měření rychlosti vozidla žalobce v daném místě a čase. Závěry správních orgánů mají v daném případě oporu ve správním spise a nebylo proto potřebné dokazování doplňovat. Důkazy navrhované žalobcem soud neprováděl pro jejich nadbytečnost, neboť má za prokázané, že se žalobce shora uvedeného přestupku dopustil.

33. Dále žalobce namítal, že se správní orgány nezabývaly nebezpečností spáchaného přestupku. Soud k tomu dodává, že v případě, kdy žalobce naplnil svým jednáním formální znaky skutkové podstaty přestupku [§ 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu], je zásadně naplněn i znak materiální, ledaže by existovaly zvláštní okolnosti případu, jež by nebezpečnost příslušného jednání snižovaly natolik, že by materiální znak naplněn nebyl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011-52). Takové zvláštní okolnosti soud neshledal. Smyslem zákona o silničním provozu je zajištění větší bezpečnosti účastníků silničního provozu. Povinnosti uložené tímto zákonem nelze vnímat jen z pohledu újmy, která může hrozit jiným účastníkům silničního provozu. Společenskou nebezpečnost přestupku nemůže ani snížit skutečnost, že žalobce svým jednáním nikoho neohrozil.
34. Podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona o přestupcích *„přestupkem je zaviněné protiprávní jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně.“* Materiální znak je představován tím, že zaviněné protiprávní jednání porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a zájmy uvedené v ustanovení § 1 zákona o přestupcích. Okolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být zejména, avšak nikoliv výlučně, význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele, míra jeho zavinění a jeho pohnutka. Okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, musí být ovšem posuzovány vždy v každém konkrétním případě a nelze vyslovovat paušální závěry o tom, že např. míra společenské nebezpečnosti vysoké rychlosti na přehledném úseku je tak mizivá, že zde není naplněna materiální stránka přestupku. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 1. 2012, č. j. 5 As 106/2011-77, konstatoval, že není pochyb o tom, že až teprve poté, co je zjištěno naplnění materiálního znaku přestupku, může správní orgán dojít k závěru, že konkrétním jednáním obviněného byl spáchán přestupek. Pokud naopak správní orgán na základě zjištěného skutkového stavu dospěje k závěru, že z okolností případu je zřejmé, že jednáním osoby obviněné z přestupku, jež sice nese formální znaky skutkové podstaty přestupku, nedošlo k porušení ani k ohrožení právem chráněného zájmu, má povinnost (nikoliv pouze možnost) řízení zastavit podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Ustanovení § 3 správního řádu stanoví, že *„správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti“*. Podle § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu *„v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.“* Přitom, jak bylo již výše uvedeno, je správní orgán povinen zjistit, zda došlo k naplnění jak formálních, tak i materiálních znaků přestupku.
35. V souzeném případě je zde v první řadě okolnost spočívající v prokázaném překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Žalobce v daném případě překročil rychlost o 60 km/h v obci. To je okolnost zcela zásadně odlišná od okolností, které soud posuzoval v případě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, č. 2011/2010 Sb. NSS. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pro vznik odpovědnosti za přestupek je třeba naplnění nejen

formálních požadavků, ale též materiálního znaku přestupku. Ten je vyjádřen v § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, slovy „porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti“. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud shledal, že obecně lze „vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“ V tomto případě takovou výjimečnou okolností bylo překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci o pouhé 2 km/h, což Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako natolik nízkou odchylku, že překročení nejvyšší povolené rychlosti bylo v daném případě mimo kontrolu obviněného. Závěry nastíněné v rozsudku Nejvyššího správního soudu je možno na projednávanou věc jako obecná východiska aplikovat, výsledek individuálního posouzení ovšem bude jiný.

36. Pokud jde o věcné posouzení naplnění materiálního znaku přestupku, společenskou nebezpečnost jednání žalobce nikterak nesnižuje to, že vysokou rychlostí nevzniklo žádné ohrožení. I za této podmínky by bylo třeba hodnotit jednání žalobce jako společensky nebezpečné, neboť je výrazem opovrhování pravidly silničního provozu, jejichž účelem je především zajištění bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, tedy ochrany života, zdraví a majetku. Formálním znakem skutkové podstaty přestupku, dle něhož bylo jednání žalobce kvalifikováno, není vznik ohrožení. Stejně tak pro naplnění materiálního znaku se nevyžaduje, aby jednáním přestupce byl skutečně ohrožen něčí život, zdraví či majetek. Postačuje, že jednáním došlo k ohrožení zájmu společnosti (srov. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích). Působení pravidel provozu na pozemních komunikacích má výrazně preventivní charakter (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013-28).
37. Ze spisového materiálu soud zjistil, že otázce, zda byl naplněn materiální znak přestupku, se věnoval správní orgán prvního stupně v 5. odstavci na straně 5 prvostupňového rozhodnutí, tyto závěry žalovaný aproboval, přičemž obě rozhodnutí tvoří společný celek, a to způsobem, který soud považuje za dostatečný. Správní orgány tak otázce materiální stránky přestupku žalobce věnovaly dostatečnou pozornost. Soud se ztotožnil s názorem správních orgánů, že materiální stránka přestupku v daném případě naplněna byla. Pokud tedy bylo prokázáno, že to byl žalobce, kdo porušil dopravní předpisy shora popsáním způsobem, musel tak činit s vědomím důsledků, které pro něj z tohoto porušení vyplývají. Takovým důsledkem je pak třeba rozumět zejména vznik odpovědnosti za přestupek podle ustanovení § 125 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.
38. Dále žalobce namítal, že bylo k jeho tíži zohledněno překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 60 km/h, což je v rozporu se zásadou zákazu dvojího přičítání, neboť se jedná o součást skutkové podstaty přestupku, která postihuje překročení nejvyšší

dovolené rychlosti v obci o více než 40 km/h. K tomu soud uvádí, že podle ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích „při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.“ Je tedy naopak v souladu se zákonem, pokud správní orgán při stanovení sankce, resp. výše pokuty, přihlédne v rámci svého správního uvážení k tomu, že naměřená rychlost vozidla byla vysoko za spodní hranici stanovené zákonem pro mírnější právní kvalifikaci, tj. žalobce přesáhl rychlost o 20 km/h, než je minimální překročení rychlosti spadající pod tuto skutkovou podstatu. Příslušná skutková podstata totiž tuto skutečnost nezohledňuje, přestože je nepochybně významná pro posouzení způsobu spáchání přestupku a jeho závažnosti.

39. Skutečnost, že žalobce přestupek spáchal v období letních prázdnin, kdy je na ulicích zvýšený výskyt dětí, není třeba jakkoliv prokazovat, neboť se jedná o všeobecně známou skutečnost. Správní orgány tak nijak nepochybily, pokud k uvedenému přihlédly v neprospěch žalobce.
40. Ve vztahu k uložené sankci dále žalobce namítal, že prvostupňový správní orgán hodnotil také dřívější záznamy o přestupcích uvedené v evidenční kartě řidiče. Dle jeho názoru jsou však již zahlazeny, a to na základě analogického užití daného trestněprávního institutu. Krajský soud v tomto ohledu konstatuje, že žalobcem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 As 82/2010-55, se týkal jiného skutkového stavu, neboť se v něm jednalo mimo jiné o možnost analogického uplatnění institutu zahlazení odsouzení ve vztahu k přestupkům, které byly spáchány před více než deseti lety. Nejvyšší správní soud se v tomto směru vyjádřil způsobem, že nelze automaticky vyloučit při hodnocení osoby pachatele možnost zahlazení dřívějších záznamů o přestupcích jen s ohledem na absenci této právní úpravy v oblasti správního trestání. Z toho však nelze vyvodit obecný závěr, že nelze při ukládání sankce za spáchaný přestupek zohlednit záznamy z evidenční karty řidiče starší více než tři roky.
41. Na tento rozsudek navázal rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 3. 5. 2013, č. j. 60 A 1/2013-49, publ. pod č. 2912/2013 Sb. NSS, podle něhož „je třeba institut zahlazení odsouzení dle trestního zákoníku, resp. zákonnou fikci, že se na dotyčného hledí jako by nebyl odsouzen, analogicky aplikovat ve prospěch žalobce i při ukládání sankcí v přestupkovém řízení, neboť opačný postup by vedl k přísnějšímu přístupu k obviněnému v rámci přestupkového řízení než k obviněnému v řízení trestním. Na druhou stranu soud konstatuje, že správním orgánům nic nebrání v tom, aby ke skutečnosti, že žalobce v minulosti spáchal obdobné či další přestupky, za něž mu byly pravomocně uloženy v přestupkovém řízení sankce, přihlédly při hodnocení osoby žalobce a z takových okolností vyvodily příslušné závěry, pokud jde o sklony žalobce porušovat pravidla provozu na pozemních komunikacích, případně jakým způsobem“. Správnímu orgánu tedy nic nebránilo, aby přihlédl i k zahlazeným přestupkům při zvažování aspektu osoby pachatele, pro hodnocení osoby pachatele jako přítěžující okolnosti tedy není podstatné, které v minulosti spáchané přestupky jsou již zahlazeny.
42. Krajský soud tak na základě výše uvedeného má odůvodnění sankce správním orgánem za dostačující, neboť je z něho zřejmé, z jaké důvodu uložil dané sankce. Z

odůvodnění taktéž vyplývá, které okolnosti byly přítěžující a které naopak polehčující. S ohledem na poměr polehčujících a přítěžujících okolností za situace, kdy přítěžující okolnosti převažují, se jedná o zcela adekvátní výši pokuty a délky zákazu činnosti

43. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

- nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 8. června 2018

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně